

A principis de segle, la burgesia catalana omplia les seves cases d'obres d'art, mentre que actualment les omple d'electrodomèstics. El Sr Cura era certament un cas estrany, ja que mostrava tant d'interès per una cosa com per l'altra. Li interessaven els electrodomèstics, possiblement degut a l'amistat que havia mantingut durant molt temps amb Thomas Alva Edison, l'inventor, essent el mateix Sr. Joan Cura inventor, la qual cosa unida a la seva condició de melòman empedreït i a l'invent del fonògraf i al successiu perfeccionament dels nous descobriments que ocupava plaça preeminent en el seu domicili, el conduïren a organitzar, en un espaiós habitatge del C/ de Trafalgar num 11 de Barcelona, una sèrie d'audicions musicals en les que emprava els sistemes més perfectes del moment per a reproduir els discs de la seva època, alguns de pròpia invenció com el conegut amb el nom "Royal Symphonic". Aquestes audicions van acabar a mitjan dels anys 40, i malgrat que el seu promotor no era especialment wagnerià, evidentment la música de Richard Wagner era protagonista freqüent de les esmentades audicions, especialment tenint en compte les possibilitats efectistes que aquesta música contenia per a la finalitat cercada pel seu organitzador.

Per a donar més brillantor a aquestes audicions, que ara poden semblar poca cosa però que aleshores ho eren molt més ja que els "tocadiscos" es trobaven en constant evolució i perfeccionament, el Sr. Cura encarregava al taller Alarma d'escenografia un teló al.lusiu al tema de l'audició que es programava.

A la sala d'audició hi havia incorporada l'embocadura d'un escenari, d'uns dos metres d'ample, amb unes cortines que s'enretiraven a l'inici de l'audició i deixaven al descobert el teló al.lusiu. En una ocasió aquest teló va estar dedicat a l'interior de la catedral de Burgos i fou realitzat per José Mestres Cabanes. A partir d'aquell moment l'il.lustre pintor i escenògraf va començar a pintar aquella catedral amb la profusió de tots coneguda.

Gràcies a que José Mestres Cabanes no llençava res i a que la seva filla ha conservat tot allò que el seu pare havia guardat –sempre que tingués algun interès-, hem pogut veure dues invitacions a aquestes audicions, una datada el 16 de març de 1941, amb el títol "Concierto

homenaje dedicado al Padre Antonio Massana, SJ que lo honrará con su asistencia”, amb obres de Händel, Haydn, Bach i cants gregorians. L'altra invitació és del 16 d'abril de 1944 i porta per títol “Audiciones Escenificadas Cura. Recital Schubert”. Els concerts, segons figura a l'esmentada invitació, començaven a les 10 de la nit. No sabem quan van començar ni quan va tenir lloc la darrera. En el “Dia Grafico” de 7 de juliol de 1935 es va publicar una fotografia de Pau Casals en una d'aquestes audicions. És a dir, que les audicions, com a mínim, es mantingueren entre 1935 i 1944, encara que probablement devien començar molt abans. Evidentment, si algun subscriptor ens pot facilitar informació suplementària sobre aquest tema, li ho agrairem sincerament. Sigui com sigui, el cas del Sr Cura com el de la família Sagalés (veure num. 33 de WAGNERIANA en castellà) són molt representatius de l'entusiasme que la música ha despertat sempre a Barcelona i de la importància de la iniciativa privada en el seu desenvolupament i divulgació.

Aquest entusiasme del passat no s'ha perdut ni ha disminuït, i així, el passat 4 de novembre vàrem assistir a un concert homenatge a la il.lustre pianista Maria Canela en el primer aniversari de la seva mort. Aquest concert va tenir lloc al domicili privat de la soprano Eva Clemens i hi van participar altres artistes com les sopranos Maria Chuang i Mercé Puntí i la pianista Rosa Capilla. Es reuniren unes 50 persones, entre les que es trobava la vídua del compositor Mompou i altres personalitats del món musical barcelonès. Vàrem escoltar un variat concert amb obres de Stradella, Bach, Strauss, Wagner, Mompou, Granados, Chuang i Sh. Chau-Yeu. L'entusiasme melòman barcelonès continua present en l'àmbit de l'iniciativa privada.